

teatregoya

GRUP FOCUS

DON JOAN

de Molière

Direcció: **David Selvas**

Julio Manrique
Lluís Marco
Manel Sans
Anna Azcona
Sandra Monclús
Jordi Collet
Javi Beltrán
Nausicaa Bonnín

**del 19 setembre
al 22 d'octubre**

LA BRUTAL

 Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

TEATRE NACIONAL
DE CATALUNYA

 FOCUS

Què?	<i>Don Joan</i>
Qui?	Julio Manrique, Manel Sans, Lluís Marco, Sandra Monclús, Anna Azcona, Javi Beltrán, Nausicaa Bonnín i Jordi Collet
Quan?	Del 19 de setembre al 22 d'octubre
On?	Teatre Goya

El Teatre Goya inaugura la temporada 2017-2018 amb *Don Joan*, una adaptació actualitzada del clàssic de Molière dirigida per David Selvas. Julio Manrique interpreta el personatge més cràpula i faldiller de la literatura en aquesta coproducció del TNC, La Brutal i Focus.

Manel Sans, Lluís Marco, Nausicaa Bonnín, Sandra Monclús, Anna Azcona, Javi Beltrán i Jordi Collet completen el repartiment d'aquest muntatge, una obra vital, sexi i salvatge que reflexiona sobre el desig i l'energia que mouen el seu protagonista.

L'adaptació que veurem al Teatre Goya, ambientada al *hall* d'un hotel, presenta Don Joan com un ionqui del present, un home decidit a enfrontar-se a les pors metafísiques, disposat a defensar la seva llibertat de pensament i acció a qualsevol preu.

Sabies què?

Don Joan va exhaurir totes les entrades al TNC
abans de començar funcions.

Molière va haver de castigar Don Joan al final de l'obra
perquè si no no la podia estrenar

L'epitafi de Molière, escrit per ell mateix, diu:
"Aquí descansa Molière, el rei dels actors. En aquests moments
fa de mort, i de veritat que ho fa bé"

Don Joan està basada en l'obra *El burlador de Sevilla*
de Tirso de Molina

Julio Manrique es posa a la pell del personatge més seductor de la història del teatre.

David Selvas dirigeix una adaptació actualitzada del personatge més llibertí, infidel, seductor, hipòcrita i vividor de la literatura universal. Una revisió contemporània de la figura de Don Joan, un dels mites indiscutibles de la modernitat europea.

Julio Manrique protagonitza el clàssic de Molière, que va convertir el seu llibertí en un home decidit a enfrontar-se a les pors metafísiques, disposat a defensar a qualsevol preu la llibertat del pensament.

Don Joan és, per a tothom, la imatge del seductor. I des del moment en què una cosa es converteix en la imatge d'una altra, en el mirall que ens en retorna la imatge, aquest mirall es converteix també en la seva presó.

Es converteix en l'espai on els comportaments individuals —més o menys soterrats— es deixen reconèixer a ulls de tothom. El consol. La força de la «manada» perquè res, ni ningú, s'aparti massa dels altres. La por. Com a punt de sortida i d'arribada.

La por, sempre la por. Don Joan té por? De la responsabilitat? De les dones? De Déu? De la mort? De la vellesa? D'ell mateix?... I per això fuig? S'amaga? Lluita? Sedueix? I fornica?... Sigui el que sigui, i per damunt de tot vol ser lliure, i per aconseguir-ho provoca i desafia tota forma d'autoritat.

Els mites són la destil·lació de l'essència de qui som i de com ens comportem. Per molt que ens esforcem a ser originals, sempre hi ha alguna cosa que ens posa en relació amb els altres. El mite. Allò que compartim.

El teatre ha revisat aquests patrons una vegada i una altra, perquè puguem, sense deixar de ser-ne presoners i segons l'època que ens ha tocat viure, sentir-nos-hi reflectits.

Volem que el nostre Don Joan estigui fet de totes aquestes contradiccions. Ens agradaria aconseguir que, del seu mirall, en sortís un reflex contemporani i engegador, un cop de llum que acabi seduïnt qui se'l miri.

David Selvas

La crítica ha dit ...

“Agosarada proposta
i un gran repartiment
amb un magnífic Manrique.”

José Carlos Sorribes, *El Periódico*

“Un Don Joan transgresor,
ateo, complejo, potente y
libertino, de una comidicidad
tragicòmica.”

Maria José Ragué, *El Mundo*

“La saviesa interpretativa
de Julio Manrique resol
amb excel·lència el perfil
amorós del personatge.”

Joan Antón-Benach, *La Vanguardia*

“El duo Julio Manrique
i Manel Sans funciona
a la perfecció.”

Santi Fondevila, *Ara*

“La interpretació del
personatge principal
va com anell al dit
a Julio Manrique.”

Francesc Foguet, *El Temps*

“Té notables moments
d'excel·lent comèdia.”

Ramón Oliver, *Què fem?*

Pròleg a l'edició de Dom Juan.

París: GF Flammarion, 1998.

[Després dels atacs que va rebre Molière arran del seu Tartuf,] calia trobar un artifici més subtil, fondre aquesta vegada la resposta a l'interior d'una obra de ficció per denunciar a escena, d'una manera menys frontal que amb el Tartuf, la hipocresia dels falsos devots. Molière tria per a l'ocasió un tema gairebé edificant. L'havien acusat d'haver representat la devoció per calumniar-la; el personatge principal de la seva nova obra encarna en canvi la impietat, la suspicàcia cap a la religió i la moral, i la intriga representa la condemna que implica aquesta conducta escandalosa: una faula perfectament moral, ja que mostra el càstig diví d'un ateu. Tanmateix, sota aquesta façana de moralitat, Molière transforma el seu tema per fer-lo ambigu, i fins i tot provocador: sense modificar la trajectòria de la intriga, que condemna sense ambigüitat la conducta del llibertí, dota el seu personatge d'una capacitat de seducció oratòria que dóna una certa consistència als seus discursos escandalosos; mentre que enfront d'aquest terrible sofista, assigna el paper de defensor de la religió a un criat ridícul, ingenu i supersticiós. I finalment, Molière afegeix una peripècia original a la història clàssica de Don Joan: no serà d'estranyar que aquesta peripècia sigui un atac violent contra el partit devot. [...]

L'acumulació dels diversos efectes còmics, les paradoxes, els decalatges, el perpetu contrapunt entre les pallassades del criat i les provocacions de l'amo, la barreja de discursos elegants per fer l'elogi de conductes escandaloses (el llibertinatge amorós, el cinisme i la hipocresia, la incredulitat) i de raonaments coixos per defensar els valors tradicionals (la fe, la religió, la moral), tot plegat transmet a l'obra un color que és el de la ironia i de la burla: perquè gairebé tot, a Don Joan, es veu afectat per aquesta òptica irònica que emana dels intercanvis corrosius entre Don Joan i Sganarelle. Aquesta parella còmica, genial creació de Molière, sembla oferir-se la comèdia a si mateixa d'una manera perpètua: i si sovint sorprenem el criat intentant escarnir el seu amo, aventurant-se en grans raonaments que acaben «fotent-se de lloros», cal veure que els monòlegs de Don Joan sempre estan marcats pel desig d'enlluernar, d'intrigar, de desorientar o de xocar Sganarelle. A tots dos els agrada discutir, imitar en broma els enfrontaments dialèctics del diàleg filosòfic: «ja sabem que em permeteu les discussions i que només em prohibiu els retrets», recorda Sganarelle. Hi ha alguna cosa d'exercici gratuït i jovial, i per això aquests diàlegs no s'han de prendre mai al peu de la lletra, com una expressió

del pensament profund de Molière mateix: aquest juga a donar un aspecte de facècia o escarni a cada rèplica dels dos personatges còmics. Fins al punt que aquesta burla perpètua acaba desorientant l'espectador o el lector: quan tot semblava destinat a fer riure, com es pot distingir finalment allò que és realment ridícul del que caldria respectar tanmateix? És difícil marcar la línia quan el dramaturg juga a capgirar irònicament tots els discursos: la defensa dels valors intangibles, i d'entrada de la fe, és posada en boca d'un criat ignorant i orgullós de ser-ho; els seus raonaments aproximatiu barregen la religió amb la superstició, fan amb un mateix moviment l'elogi de la Creació divina de l'univers, el de l'home-llop, del vi purgant o del tabac, i fins i tot es poden reduir a desgranar una cadena absurda de llocs comuns mentre manquen els arguments. És una facècia per part de Molière, sens dubte; però no deu ser també que això l'incita a posar en dubte aquelles veritats admeses o apreses, que no sabem millor en què es basen? En canvi, els monòlegs fal·laços amb què Don Joan justifica la infidelitat, el papalloneig amorós o la hipocresia tenen la bella aparença dels discursos ben construïts. És una sàtira per part de Molière, sens dubte, que denuncia d'una manera així divertida els sofismes als quals pot conduir l'ateisme; però no resulta pertorbador veure que és possible argumentar a favor de la infàmia amb tant d'aplom com en favor de la virtut?

Una confusió com aquesta, d'entrada apel·la al riure: però la ironia generalitzada llança finalment el dubte sobre totes les opinions, destrueix totes les certeses, qüestiona totes les aparences. Aquesta òptica còmica inspira un escepticisme jovial que incita els espectadors i lectors a refiar-se del seu judici, de la seva pròpia consciència. La comicitat de Don Joan és, doncs, molt més que un ornament càustic destinat a renovar un tema ja conegut, molt més que una simple font de plaer superficial: ensenya a tenir una mirada de burla i de dubte irònic sobre els temes fins i tot més seriosos, sobre les creences que ens oblidem de qüestionar, sobre els judicis massa ben argumentats; constitueix potser per aquesta raó la lliçó més profunda de l'obra. Aquesta primacia de la mirada irònica no és habitual en Molière; fins i tot podríem dir que és única en aquest nivell. [...] A la primera representació de Don Joan, alguns van expressar un dubte: Molière, no hauria volgut ridiculitzar la idea mateixa d'un càstig diví representant la condemna del llibertí amb artificis teatrals massa visibles (foc de cartró, llamps pintats), i barrejant-hi les pallassades de Sganarelle? Aquesta interpretació és a la base dels atacs llançats pels enemics de Molière contra l'obra: però no estava necessàriament dictada només per les males intencions. [...]

Jean-Baptiste Poquelin, Molière

(París 1622 – París 1673)

Autor, actor i director d'escena de teatre complet per excel·lència. Com a autor, jugava amb tota la gamma d'efectes còmics, des de la farsa més pallassa fins a la psicologia més elaborada. Les seves obres, en què abordant un defecte de la ment o de la societat retrata personatges que esdevenen estereotips, són veritables obres d'art. Molière va aconseguir donar un impuls fonamental a la comèdia en el teatre, considerada fins llavors un gènere menor.

Inicis

El 1643 va fundar l'Illustre-Théâtre amb la comediant Madeleine Béjart, i esdevé "Molière". En el seu cas, el gust pel joc escènic precedeix l'escriptura.

Les seves tragèdies van tenir poc èxit i el 1645 la companyia va desaparèixer. Durant la dècada següent va recórrer la província francesa amb una nova companyia itinerant. Els seus espectacles còmics van obtenir gran èxit i el 1658 el grup va tornar a París. En aquesta època Molière va començar a escriure, primer farses i ben aviat comèdies, com *L'Étourdi* (1654) i *Le dépit amoureux* (1656).

El 1658 la companyia debuta davant la Cort. La bona acollida de les seves primeres comèdies els permet compartir la sala del Palais-Royal amb els comedians italians. La glòria arriba amb l'èxit triomfal de *Précieuses ridicules* l'any 1659.

Glòria

Des de llavors, les creacions se succeeixen a ritme constant, sota la protecció del rei Louis XIV. Molière esdevé un autor venerat i envejat; i el 1664 es converteix en el mestre de cerimònies de les festes de la Cort, en què combina comèdia, música i ballets.

Però *L'École des femmes* (1662) és acusada de blasfèmia i el 1664 els devots impedeixen la representació de *Tartuffe*, en què Molière exposa els efectes perjudicials d'una devoció hipòcrita i fanàtica.

El seu *Dom Juan* (1665), la història d'un llibertí, és a dir, d'un home lliure de costums i pensament, provoca un nou escàndol; mentre que *Le Misanthrope* (1666) rep una acollida relativa. Entre 1668 i 1670, *L'Avare* i *Le Bourgeois gentilhomme* esdevenen veritables èxits. El 1672, *Les femmes savantes* són un fracàs.

A partir de 1666, la salut de Molière s'agreuja i l'any 1673, en el transcurs d'una representació del *Malade imaginaire*, obra en què l'autor es burla dels metges i de l'entusiasme del seu personatge per la medicina, Molière emmalalteix. Mor aquell mateix vespre a la seva residència parisenca.

Molière va crear la companyia més famosa de París, la de l'Hôtel de Guénégaud, en què artistes de gran talent van trobar l'oportunitat de formar-se i convertir-se en grans noms de l'escena. Set anys després de la seva mort, el 1680, el rei va reunir aquesta companyia i la de l'Hôtel de Bourgogne per fundar la Comédie-Française.

Molière autor

A diferència de Corneille i Racine, Molière creava les seves obres per a ell mateix i actors als quals coneixia i dirigia. Mestre de les subtilitats del llenguatge, Molière pensava en la manera en què les rèpliques serien dites i en el joc que acompanyaria la dicció de text. A l'excepció dels prefacs que precedeixen l'edició d'algunes de les seves obres, Molière només va escriure per a teatre. Era un autor-actor, tal com Shakespeare ho va ser abans que ell.

El seu estil va evolucionar al llarg del temps, igual que la seva concepció de la comèdia. Sense perdre el gust per les entremaliadures, Molière va anar integrant inquietuds personals i qüestions filosòfiques als seus textos, tot reivindicant la preocupació per la veritat.

Molière actor

Com a actor, Molière era un artista excepcional, una bèstia d'escena tant en l'àmbit de la comèdia com de la tragèdia. Al llarg de la seva carrera, va regalar magnífiques interpretacions de personatges que havia escrit per a ell mateix, com l'Harpagon de *L'Avare*, l'Alceste de *Le Misanthrope* o el Mascarille de *Les précieuses ridicules*.

Fonts: Enciclopèdia Larousse i Encyclopaedia Britannica

[http://www.larousse.fr/encyclopedie/personnage/Jean-](http://www.larousse.fr/encyclopedie/personnage/Jean-Baptiste_Poquelin_dit_Moli%C3%A8re/133609)

[Baptiste Poquelin dit Moli%C3%A8re/133609](http://www.larousse.fr/encyclopedie/personnage/Jean-Baptiste_Poquelin_dit_Moli%C3%A8re/133609)

<http://www.britannica.com/biography/Moliere-French-dramatist>

Don Joan

Direcció **David Selvas**

amb

Julio Manrique (Don Joan)

Manel Sans (Sganarelle)

Lluís Marco (Don Lluís)

Sandra Monclús (Donya Elvira)

Anna Azcona (Maturina)

Javi Beltrán (Pedro)

Nausicaa Bonnín (Carlota)

Jordi Collet (Don Carlos)

Traducció **Cristina Genebat**

Adaptació **Sergi Pompermayer**

Cristina Genebat, Sandra Monclús
i **David Selvas**

Una producció del

Teatre Nacional de Catalunya
La Brutal i **Focus**

Escenografia **Max Glaenzel**

Il·luminació **Mingo Albir**

Vestuari **Maria Armengol**

Audiovisuals/Espai sonor **Mar Orfila**

Ajudanta de direcció **Sandra Monclús**

Disseny de so **Lucas Ariel Vallejos**

Caracterització **Paula Ayuso**

Moviment **Nuria Legarda**

Regidoria **Marta Garolera**

Cap tècnic Don Joan **Carles Hernández “Xarli”**

Cap tècnic La Brutal **Arnau Planchart**

Fotografia de l'espectacle **Felipe Mena**

Fotografia del cartell **David Ruano**

Construcció d'escenografia

Carles Hernández “Xarli” i **Òscar Hernández “Ou”**

Ajudanta de vestuari **Clara Peluffo**

Sastressa **Raquel Ibort**

Ajudants d'escenografia

Josep Iglesias i **Jacqueline Netter**

Realització de vestuari **Nene Fernández** i **DRESS ART**

Realització d'efectes especials **Zero SFX**

Veus en off **Motse Llussà** i **Fiona Rycroft**

Cap tècnic Teatre Goya **Roger Muñoz**

Prensa **Anna Casasayas** i **Marta Ferrà**

Màrqueting i comunicació **Publispec**

Col·laboren

Marco Pascali, Punto Blanco i **Óptica Sanabre**

Agraïments

Marco Mezquida, Betsy Túrnez, Anna Bertran

Anna Aurich, Neus Masferrer, Laura Duran

Eva Fernández, Aleix Albareda,

Ignifugacions Ignitor, Doble by Manel Vehí

Eduard Pi i **Jordi Font**

David Selvas

Actor de teatre, cinema i televisió i productor teatral, llicenciat en ciències de la comunicació per la Universitat Autònoma.

Destaquem entre altres la seva participació en els espectacles *La Treva*, de Donald Margulies, dir. Julio Manrique; *Una altra pel·lícula*, de David Mamet, dir. Julio Manrique; *Terra de ningú*, de Harold Pinter, dir. Xavier Albertí; *L'habitació blava*, de David Hare, dir. Norbert Martínez i ell mateix; *Cartes. Anton Txèkhov i Olga Knipper*, dir. Pau Carrió; *L'hort dels cirerers*, d'Anton Txèkhov, dir. Julio Manrique; *El meu llit de zinc*, de Maksim Gorki, dir. Carlota Subirós; *El ventall de Lady Windermere* d'Oscar Wilde, dir. Josep M. Mestres, i *En cualquier otra parte* d'Álex Mañas al Festival Barcelona Grec 2007. També ha protagonitzat *Els estiuejants*, de Maksim Gorki, dir. Carlota Subirós; *Salamandra*, dir. Toni Casares; *La celestina* i *El polígrafo*, dir. Robert Lepage; *Coriolà* dir. Georges Lavaudant; *Juli Cèsar*, dir. Àlex Rigola;

Mesura per mesura, dir. Calixto Bieito, i *Restes humanes sense identificar*, dir. Manuel Dueso.

El 2005 es va iniciar com a director amb *El virus*, de Richard Strand, i han seguit *Who is P?*, un Assaig Obert sobre Pier Paolo Paolini que es va presentar a l'Espai Lliure; *True West*, de Sam Shepard; *La gavina*, d'Anton Txèkhov; *El correu d'Essen/La mort de Danton/Woyzek*, de Georg Büchner dins el cicle Memòria Europea; *Timó d'Atenes*, de W. Shakespeare; *Hedda Gabler*, d'Henrik Ibsen; *4 cords: Mürfila*, *Oleanna*, de David Mamet, *L'onzena plaga*, de Victoria Szpunberg i *Vides privades* de Noël Coward, versió de Juan Cabestany.

En cinema ha treballat amb Ventura Pons (*Carícies* i *Amic/Amat*), Marc Recha (*Pau i el seu germà*), Juan Luís Iborra (*Valentín*), Felipe Vega (*Nubes de verano*), Azucena Rodríguez (*Atlas de geografía humana*), Steven Soderbergh (*Che: Guerrilla*), Xavier Berraondo (*Ens veiem demà*), Carles Torres (*Trash*), Daniel Monzón (*Celda 211*) i Cesc Gay (*En la ciudad*). També ha participat en els curts *Por Michael Jackson entre otros i dos*, i en diverses sèries de televisió des del 1994, com ara *Nissaga de poder*, *Estació d'enllaç*, *El Súper*, *Crims*, *Laberint d'ombres*, *Carles, príncep de Viana*, *De moda*, *Àngels i sants*, *Mar de fons*, *Serrallonga*, *El Pantano* i *La Riera*. També ha protagonitzat algunes telefilms com ara *Marcats a foc*, *The Lost*, *Asunto de Reiner*, *Nines Russes*, *La Pérdida*, *Freetown* i *Pirata*.

Julio Manrique

Actor i director de teatre. És llicenciat en dret i ha rebut formació a l'Institut del Teatre.

Entre el 2011 i el 2013 va ser director artístic del Teatre Romea de Barcelona i actualment és director de la productora La Brutal. Debuta als escenaris el 1994 amb *Enemic de classe* de Nigel Williams, sota la direcció de Josep Maria Mestres, i des de llavors ha treballat en una quarantena de muntatges, a banda de lectures i concerts, sota les ordres de directors com Peter Brook, Marcial Di Fonzo Bo, Lluís Pasqual, Joan Ollé, Rafel Duran, Xavier Albertí, Sergi Belbel, Àlex Rigola, Carlota Subirós, David Selvas i Oriol Broggi. El 2006 es llança a la direcció amb *Els boscos* i *American Buffalo*, de David Mamet, i posteriorment munta diverses peces de Neil LaBute, Mark Ravenhill, Bernard-Marie Koltès, David Greig, Patrick Marber i Anton Txèkhov. Darrerament ha participat com a actor en els muntatges *Incendis*, de Wajdi Mouawad, i *L'orfe del clan dels Zhao*, de Ji Juanxiang, totes dues dirigides per Oriol Broggi; *Timó d'Atenes* de William Shakespeare, dirigida per David Selvas, i *El rei Lear*, també de Shakespeare, dirigida per Lluís Pasqual.

Recentment ha dirigit *El curiós incident del gos a mitjanit* a partir de la novel·la homònima de Mark Haddon, adaptada per Simon Stephens, i *L'ànec salvatge*, d'Henrik Ibsen, al Teatre Lliure. En televisió ha participat en els telefilms *Carles*, *príncep de Viana*, *L'estratègia del cu-cut* i *14 d'abril*, *Macià contra Companys*, entre d'altres, i en les sèries *Isabel*, *Ermessenda*, *Infidels*, *Porca misèria* i *El crac*. En cinema destaca la seva col·laboració a *Soldados de Salamina*, *A la ciutat*, *Febrer* i *Hijo de Caín*.

Manel Sans

Actor format a l'Institut del Teatre (1992), ha participat en projectes de cine, teatre i televisió. Els seus últims treballs més destacats com a actor de teatre han estat *Salvatges* (*Home dels ulls tristos*) de Händl Klaus amb direcció de Thomas Sauerteig. *Port Arthur* de l'autor i director Jordi Cananovas (Festival Grec, 2015), *Maria Rosa* d'Àngel Guimerà dirigida per Carlota Subirós (TNC, 2015); *Cleòpatra* d'Iván Morales (Teatre Lliure, 2015); *Un manicomi a Goa* dirigida per Emilià Carrilla (Versus Teatre); *Mammón* de Nao Albet i Marcel Borràs (Teatre Lliure 2015); *L'onzena Plaga* de Victoria Szpunberg, dirigida per David Selvas (Teatre Lliure, 2015); *Boris Gudonov* de La Fura dels Baus i *Soldados de Salamina* dirigida per Joan Ollé.

Recentment ha participat en sèries de televisió, com *Nit i Dia* (TV3) o *Isabel* (TVE), també ha aparegut a *Aguila Roja* (TVE), *B&B* (Telecinco) o *Tierra de lobos* (Telecinco), entre d'altres. Ha treballat en diversos llargmetratges, com *De las relaciones* de Jorge Acebo, o *Lo mejor que le puede pasar a un cruasán* de Paco Mir. La seva última pel·lícula ha estat *El Blog* d'Elena Tapé.

Lluís Marco

Els seus últims treballs en teatre han estat *L'ànec salvatge* d'Henrik Ibsen amb direcció de Julio Manrique (Teatre Lliure, 2017), *El Preu* (Teatre Goya, 2017), *Zona franca* de David Desola amb direcció d'Israel Solà (Sala Muntaner, 2015), *L'orfe del Clan dels Zhao* de Ji Junxiang amb direcció d'Oriol Broggi (Teatre Romea 2014), *El somni d'una nit d'estiu* de W. Shakespeare amb direcció de Joan Ollé (TNC, 2014), *Fum* de Josep Maria Miró (2013), *Litoral* de Wajdi Mouawad amb direcció de Raimon Molins (Teatre Romea, 2013), *MCBTH* de William Shakespeare amb direcció d'Àlex Rigola (TNC, 2012), *Quitt els irresponsables són en vies d'extinció* de Peter Handke amb direcció de Lluís Pasqual (Teatre Lliure, 2012), *Copenhaguen* de Michael Frayn amb direcció de Ramón Simó (TNC, 2011), *Només uns versos*, dramatúrgia i direcció de Pau Carrió (Teatre Lliure, 2010), *Nixon-Frost* de Peter Morgan amb direcció d'Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2009-2010), *Rock "N" Roll* de Tom Stoppard amb direcció d'Àlex Rigola (Teatre Lliure 2009), *Yvonne princesa de Borgonya* de Witold Gombrowicz amb direcció de Joan Ollé (Teatre Lliure, 2008), *Soldados de salamina* de Javier Cercas amb direcció de Joan Ollé (Teatre Romea, 2006-2007) i *Mathilde* de Veronique Olmi i direcció de Jordi Mesalles (Teatre Lliure 2005-2006), entre d'altres.

Enguany Òmnium Cultural li ha atorgat el Premi Singladura 2017 en reconeixement a la seva trajectòria i contribució cultural del conjunt dels Països Catalans.

Sandra Monclús

Llicenciada en art dramàtic per l'Institut del Teatre. Treballa com actriu a a *Ivanov* dirigida per Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2017), *Marits i mullers* de Woody Allen, amb adaptació i direcció d'Àlex Rigola (La Villarroel, 2015), *Prendre partit* de Roland Howard, dirigida per Josep Maria Pou (Teatre Goya, 2015), *Mares* direcció d'Oriol Tarrasson (Teatre Condal, 2014), *George Kaplan* de Frédéric Sonntag, dirigida per Toni Casares (Sala Beckett), *El Nom* dirigida per Joel Joan (Teatre Goya), *Voyager* escrita i dirigida per Marc Angelet, *L'Hort dels Cirerers* dirigida per Julio Manrique, *Product* de Mark Ravenhill amb direcció de Julio Manrique (2010), *Ells no poden morir* d'Oriol Vilanova dirigida per Xavier Albertí, *Rock'n'Roll* de Tom Stoppard amb direcció d'Àlex Rigola (Teatre Lliure 2008-2010). Amb la companyia del Teatre Lliure fa *Arbuscht* de Paco Zaroso dirigida per Àlex Rigola, *Otel·lo* de W. Shakespeare dirigida per Carlota Subirós, *European House* d'Àlex Rigola i *Ricard 3er* de W. Shakespeare dirigida per Àlex Rigola.

Treballa també a *N & N* de Marc Rosich, amb direcció d'Antonio Calvo (Sala Beckett), *La màquina de parlar* escrita i dirigida per Victòria Spunzberg (Sala Beckett), *Molta Aigua* de Carles Mallol dirigida per Víctor Muñoz (Sala Beckett), *La Felicitat* escrita i dirigida per Javier Daulte (Teatre Romea), *La nit àrab* de Roland Schimelfenig dirigida per Toni Casares (Sala Beckett), *4D òptic* escrita i dirigida per Javier Daulte (Teatre Lliure), *La Tempesta* de W. Shakespeare dirigida per Silvia Ferrando, *Psicosis 4.48* de Sarah Kane dirigida per Andrea Segura (Sala Beckett), *Fuera de Cuadro* escrita i dirigida per Javier Daulte (Sala Beckett), *Exercicis d'Estil* de Raymond Queneau dirigida per Toni Casares

Anna Azcona

Llicenciada en art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. En teatre destaca la seva participació a *Cúbit* dirigida per Josep Maria Miró (Teatre Lliure), *Cleòpatra* dirigida per Iván Morales (Teatre Lliure), *Top Model* dirigida per Pep Cruz (Teatre Poliorama), *Noies de calendari* dirigida per Antonio Calvo (Teatre Poliorama), *Jugar amb un tigre* dirigida per Carlota Subirós (Teatre Lliure), *Mentiders* dirigida per Abel Folk (Teatre Borràs) o *Esthetic Paradise* dirigida per Carol López. També va treballar amb la Companyia Josep Maria Flotats als espectacles *El despertar de la primavera*, *Cavalls de mar* o *Una visita inoportuna*. Ha treballat en cinema amb Ventura Pons a *El virus de la por*, *A la deriva*, *Morir (o no)* o *El porqué de las cosas* i amb Abel Folk a *Xtremes*, a més de participar en nombroses sèries de televisió com *La Riera*, *Kmm*, *Ventdelplà*, *El comisario*, *La que se avecina*, *Mirall trencat*, *Labetint d'ombres* o *Estació d'enllaç*. Va rebre el Premi Butaca 2005 a millor actriu de cinema, per *La madamme de Sévigné* de Marta Balletbó-Coll i el Premio de Teatro BBVA per *Cúbit*.

Javi Beltran

Neix a Barcelona el 1983. Darrerament, ha participat en muntatges teatrals com *L'Hostalera* de C. Goldoni dirigit per Pau Carrió, estrenat a la Biblioteca de Catalunya, *Port Arthur* de Jordi Casanovas estrenat al Festival Grec, *Snorkel* d'Albert Boronat dirigit per Aleix Fauró estrenat a la Sala Beckett. Al Teatre Lliure, formant part de la seva companyia, entre el 2013 i el 2015, va participar, entre d'altres, en els muntatges de *Mammón* de Nao Albet i Marcel Borràs, *Enric V* de William Shakespeare dirigit per Pau Carrió, *El caballero de Olmedo* de Lope de Vega dirigit per Lluís Pasqual, *L'Onzena plaga* de Victòria Spunzberg dirigit per David Selvas, *Moby Dick* de Herman Melville dirigit per Juan Carlos Martel. Ha participat també en altres muntatges teatrals com *Paisaje sin casas* de Pablo Ley dirigit per Aleix Fauró, *Guns, childs & videogames* de Nao Albet i Marcel Borràs, *Els nois d'història* d'Alan Bennett dirigit per Josep Maria Pou, *Su seguro servidor*, Orson Welles Richard France dirigit per Esteve Rimbau, *Dos punkys y un vespino* de Llätzer Garcia i Marilia Samper dirigit per Marilia Samper. A la televisió, ha participat en sèries com *La Riera*, *Tornarem* i *Zoo*.

Nausicaa Bonnín

Actriu catalana de teatre, cinema i televisió. Va debutar al teatre amb nou i anys amb un muntatge titulat *Cartes a nenes*, sobre les cartes de Lewis Carroll, que va dirigir el seu pare. Els seus darrers treballs en teatre han estat: *Les bruixes de Salem* (Arthur Miller, 2017), *Sunday Morning* (Carol López 2016), *La cena del rey Baltasar* (Calderón de la Barca, 2015), *L'efecte* (Lucy Prebble, 2015), *La dama de las camelias* (Alexandre Dumas, 2014), *Tots fem comèdia* (Joaquín Oristell, 2013), *Grooming* (Paco Becerra, 2012) i *La Gaviota* (Antón Chéjov, 2011). En cinema ha participat a *Los Tontos y Los estúpidos*, *Elisa K* o a *Tres días con la familia*, amb el qual va estar nominada als premis Goya. En televisió destaca la seva participació en *El cor de la ciutat*.

Jordi Collet

Actor i músic, és llicenciat en art dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha treballat amb els directors de teatre més prestigiosos com Lluís Pascual (*El rei Lear*, *El caballero de Olmedo*), Mario Gas (*Homebody / Kabul*), Xavier Albertí (*Zoom*, *La corte del faraón*, *P.P.P.*, *Traición*, *Troilus y Cressida*, *Vianants*, entre otras), Álex Rigola (*Ubú Rey*, *Titus Andrónic*, *La màquina d'aigua*), Carme Portaceli (*Krum*, *Els baixos fons*), Carlota Subirós (*Les tres germanes*, *Alicia*, *Amor*, *Fe*, *esperanza y otras*), Joan Ollé (*El malentendido*, *Así que pasen cinco años*), Lurdes Barba (*Pedra de tartera*, *Demonios*, *Occisió*, *Barcelona mapa de sombra*), Lluís Homar (*Hamlet*) i ha interpretat nombrosos textos clàssics de W. Shakespeare, A. Txékhov, M. Gorki, Lope de Vega, F. G. Lorca, L. Carrol, Tennessee Williams, O. Von Horvat, Alfred Jarry, etc. Ha estat nominat en dues ocasions a millor actor principal per *Vianants*, *Dimonis* i una com a millor actor de repartiment *Homebody/Kabul* als premis.

Don Joan

Del 19 de setembre
al 22 d'octubre

Horaris

De dimarts a divendres,
20.30 h
Dissabtes, 17.30 i 21 h
Diumenge, 18.30 h

Preus

De 24 a 28 €

Venda d'entrades

Taquilla Teatre Goya
www.teatregoya.cat

Preus especials

per a grups a
Promentrada
www.promentrada.com
93 309 70 04

Producció

Teatre Nacional de Catalunya
La Brutal i Focus

Contacte de premsa

Anna Casasayas
Marta Ferrà
93 309 75 38
premsa@focus.cat

3 ANYS **FOCUS**

Empreses patrocinadores

el Periódico

smeg

Empreses col·laboradores

Institucions

Ajuntament de
Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Amb la col·laboració de

TEATRO
ACCESIBLE

Fundación
Vodafone
España

Mitjans de comunicació

El Club de Cultura

Venda d'entrades

teatregoya.cat

info@teatregoya.cat
teatregoya.cat

teatregoya
GRUP FOCUS
direcció: josep maria pou

Joaquín Costa, 68
08001 Barcelona